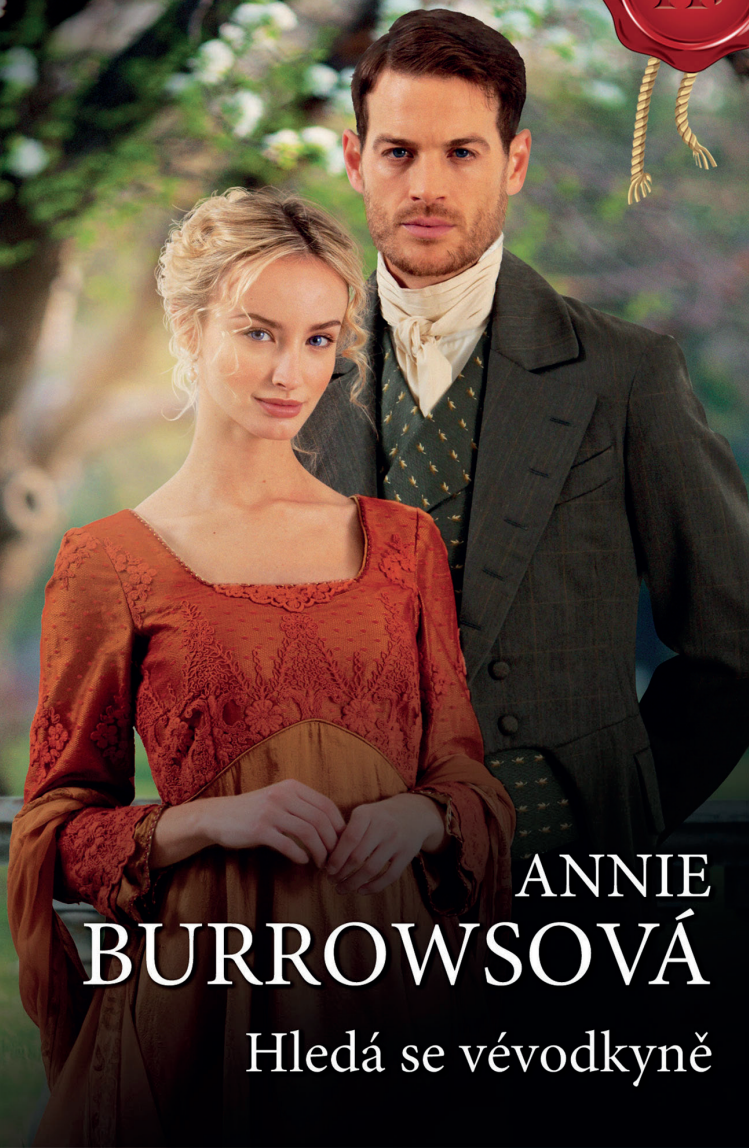


 HARLEQUIN®

HISTORICKÁ  
ROMANCE



ANNIE  
BURROWSOVÁ

Hledá se vévodkyně

ANNIE BURROWSOVÁ

# HLEDÁ SE VÉVODKYNĚ

PŘEKLAD

*BLAŽENA VESELÁ*

*Milá čtenářko,*

*ze všeho nejdřív Vám chci popřát hodně štěstí do nového roku 2022... snad nám všem ty dvojky přinesou radost a pohodu. Mohu Vám slíbit, že i v tomto roce pro Vás každý měsíc připravím dva příběhy z edice Historická romance.*

*A na co se můžete těšit v lednu? Na dva muže, které spojuje hledání vhodné nevěsty. Ten první, vévoda z Theakstone, potřebuje ženu, jež bude nejen krásnou a milou vévodkyní, ale také matkou pro jeho malou dcerku, na kterou zůstal sám. A proto jsem jeho příběh nazval Hledá se vévodkyně. Druhý, vážený londýnský investor se také potřebuje co nejdřív oženit. A když se mu u dveří objeví dívka, s níž se před lety setkal, ví, že je ta pravá – i přesto, že nemá v kapse ani vindru. Jeho Investice do manželky se mu rozhodně vyplatí. A když se Vám bude tato romance líbit, můžete se už v únoru těšit na její volné pokračování Setkání ve Florencii z minisérie Nevěsty z Nemanic.*

*S láskou*

*Váš Harlequin*

**Annie Burrowsová**

# **HLEDÁ SE VÉVODKYNĚ**



Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk  
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž  
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney  
Tokio • Toronto • Varšava

*Název originálu:*  
A Duke in Need of a Wife

*První vydání:*  
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

*Překlad:*  
Blažena Veselá

*Odpovědný redaktor:*  
Ivana Čejková

© 2019 by Annie Burrows  
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,  
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla  
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se  
skutečnými osobami, živícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,  
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly  
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je  
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno  
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.  
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.  
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

**ISBN: 978-83-276-7528-6 (EPUB)**  
**ISBN: 978-83-276-7529-3 (MOBI)**  
**ISBN: 978-83-276-7230-9 (PDF)**

## PRVNÍ KAPITOLA

*Červenec 1814*

Sběhlo se to neskutečně rychle.

V jednu chvíli všichni vzdychali nadšením při pohledu na kaskádu rudých a zlatých světel vybuchujících na noční obloze, aby se vzápětí dali s křikem na úprk před ohnivou stěnou, která vzplanula za zvuku, jenž Sofii zazněl v uších jako kanonáda.

Ještě ke všemu si mohutnější lidé bezohledně razili cestu davem a ty menší a pomalejší odstrkávali stranou. Jakýsi vysoký muž udeřil Sofii loktem přímo do oka, když v panice uskakoval před vybuchujícím ohňostrojem. O zlomek vteřiny později do ní někdo schválně vrazil. Celá otřesená začínala mezi běžícími lidmi ztrácet půdu pod nohama.

Sofia byla už tak dost vylekaná, teď však ještě hrozilo, že ji ušlapou. Chlap, který ji div neporazil, ji však naštěstí postrčil směrem k jakémusi vzrostlému křovisku. Udělala ještě pár vrávoravých kroků a po hlavě se vrhla do změti větví, které jí před pádícíma nohama prchajícího davu poskytly ochranu.

Srdce jí bušilo a celá se trásla, ale byla v bezpečí – i když poněkud potlučená a odřená. Aspoň pro jednu však měla dobrou výmluvu, proč se domů

ke strýčkovi a tetě vrací zablácená a obalená listím. Mohla tentokrát klidně svalit vinu na halamu, který do ní strčil, a nemusela se doznávat, že potřebovala vytáhnout svého psíka z králičí nory nebo z bahniska na louce, nebo že se jí přihodila jiná z četných nehod, které ji potkávaly při průzkumu rozlehlých strýčkových pozemků.

Mohutný dav obdivovatelů ohňostroje se nečekaně rychle rozprchl.

Sofia si nebyla jistá, zda už může bezpečně opustit úkryt. Opatrně se opřela o loket a vykoukla zpod nejnižších haluzí, aby obhlédla situaci.

Strýček Ned na dnešní událost, pořádanou radou města Burslem Bay na oslavu příměří s Francií, zakoupil ty nejdražší vstupenky. Cena zahrnovala večeři a místo v polovině kopce pod hradem, odkud byl na ohňostroj nejlepší výhled. Díky tomu Sofia i vleže pod keři pořád dobře viděla na lešení, z kterého ohňostroj odpalovali. Stálo v plamenech.

Také k ní ale doléhal čísi bolestný křik. Natáhla krk a ke své hrůze uviděla přímo pod hořícím lešením, v místě vyhrazeném pro sloužící a prodavače, ženu, na které hořely sukně.

Žena byla zcela osamocená a zoufale tloukla rukama do plamenů, které jí už začínaly olizovat rukávy. Sofia se jako malá stala svědkem čehosi podobného, když zbloudilá střela zapálila muniční sklad a s ním i šaty vojáků stojících opodál. Věděla tudíž, že by si žena místo poskakování měla lehnout a válet se po zemi. Jenomže tohle byla poklidná Anglie, ne vojenská pevnost v plné pohotovosti. Sofia tudíž mohla být široko daleko jediná, kdo věděl, co je třeba udělat.

Vyškrábala se tedy zpod keře a rozběhla se z kopce. Utíkala, co jí síly stačily, a jen doufala, že bude mít

dost síly, aby vyděšenou ženu strhla k zemi a uhasila oheň dřív, než bude pozdě. Koutkem oka stačila ještě zahlédnout dva muže běžící stejným směrem – podle jejich bílých košil a modrých šerp okolo pasu usoudila, že se jedná o číšníky, kteří obsluhovali u večeře. Doběhli k hořící ženě jako první. Jeden ji povalil na zem, druhý, který byl mírně pozadu, ale měl dost duchapřítomnosti, aby cestou popadl kbelíček na šampaňské, vychrstl jeho obsah na nešťastnici, čímž plameny z větší části rázem uhasil.

Když na místo dorazila Sofia, bylo po ohni a číšníci stáli celí udýchaní nad ležící ženou, která sténala a třásla se.

Na ženu nebyl hezký pohled. Měla sežehnuté i vlasy a zpod šatů, které jí shořely skoro celé, jí vyčnívaly obnažené nohy.

Sofia se dlouho nerozmýšlela. Jedním trhnutím si rozepnula plášť, klekla si vedle ženy a plášť přes ni přehodila. Nedalo se čekat, že ji tím zbaví třasu, ale aspoň ji zahalila před zraky přihlížejících mužů.

„Co stojíte,“ zavolala na ně. „Ta žena potřebuje ošetřit! Zaběhněte někdo pro doktora!“

Muži si vyměnili pohled.

„Já bych řekl...“ začal jeden z nich protestovat.

Ale ten druhý, který dosud držel prázdný kbelík na led, pozvedl ruku, jako by chtěl svého druha umlčet.

„Má pravdu, Gile. Dojdi pro doktora Cochranea.“

Když číšník odběhl, kolega odhodil rázně kbelík a přistoupil blíž. V mihotavém světle hořícího lešení Sofia uviděla jeho husté tmavé obočí a zahnutý nos, které mu dodávaly drsného vzezření.

„Už ji můžete nechat být,“ zavrčel na Sofii. „Doktor se o ni postará.“



Sofia nechápala, proč se na ni tak utrhuje. „Jistě, až doktor dorazí, tak se postará,“ odsekla. „Do té doby bych raději zůstala u ní.“ Vzala zraněnou za ruku, aby jí poskytla aspoň trochu útěchy.

„Zdá se mi,“ pravil číšník s přísně vyklenutým obočím, „že by se doktor mohl podívat i na vás.“

V tu chvíli si Sofia uvědomila, že ji v očním důlku, do kterého dostala loktem, bolestivě tepe. A že má paže celé poškrábané od prolézání křoví.

„A rozhodně jste si neměla svlékat kabát.“ Zběžně si ji změřil pohledem a Sofia si znovu pomyslela, že mušelín není nejlepší látka na šaty, v kterých se chce člověk vrhat do křoví.

„Ano, to je nejspíš pravda,“ připustila, když se číšník zadíval na její koleno vykukující zpod roztržené sukně, „ale v danou chvíli jsem přesvědčená, že jej tato dáma potřebuje víc než já.“

„Není to urozená dáma,“ namítl číšník poněkud upjatě.

„Cožpak na jejím postavení záleží?“ podivila se Sofia. „Je vážně zraněná a doktora i plášť potřebuje mnohem víc než já.“

Číšník maličko povytáhl jedno obočí.

„To je od vás velmi... soucitné. Nicméně jsem si jist, že už vás hledají a mají o vás obavy. Neměla byste se potulovat sama potmě.“

„Já se nikde *nepotuluju sama*, když dovolíte,“ vyhrkla Sofia. „Klečím na zemi a pomáhám vážně zraněné ženě. Hodlám zůstat, dokud se neobjeví jiná osoba ženského pohlaví, která mě nahradí.“

Zraněná v tu chvíli Sofii rozechvěle stiskla ruku, jako by jí vyjadřovala vděčnost.

„Škoda, že si vás nemůžu vzít domů a pečovat o vás sama, chudinko,“ povzdechla si Sofia omluvně.

„Musí to být hrozné, když jste v takovém zuboženém stavu vydaná na milost cizím lidem.“ Už podruhé toho večera se Sofii vybavily nepříjemné vzpomínky z dětství. Jenomže tentokrát si připomněla dny následující po tatínkově smrti, kdy jako nechtěná přítěž putovala od jednoho důstojníka k druhému, dokud ji konečně nenaložili na loď vracející se do Anglie. Žádný z těch mužů sice nebyl záměrně nevlídný, nikdo z nich ale také pořádně nevěděl, co si s osiřelou dcerkou druha z řad důstojníků počít.

„Sama jste pro ni cizí,“ skočil jí do řeči číšník, který už začínal jít Sofii na nervy.

„Ano,“ odsekla, „ale aspoň jsem žena!“

„Podívejte, slečno...“

„Underwoodová,“ doplnila ho Sofia bez rozmýšlení.

„Slečno Underwoodová,“ zopakoval muž po ní. „Slibuji vám, že se postarám, aby se této ženě dostalo nejlepší možné péče. A že jí *zajistím* ošetřovatelku, jak jen to bude možné,“ dodal ještě.

„Ano, to zní dobře, ale do té doby...“

„A pro klid vaší duše vám také dám vědět, jak se jí daří. Smím se zeptat, jak vás mohu kontaktovat?“

Sofia se kousla do spodního rtu. Na číšníkovi ji nejvíc dráždilo, že má pravdu. Bylo jasné, že strýček s tetou o ni mají strach od chvíle, kdy si všimli, že se od nich ve všeobecném zmatku oddělila. A pro zraněnou ženu už stejně nemohla nic udělat.

„Ano. Tak dobře. Jsme ubytovaní v sídle Marine View. Ulice Theakstone Crescent.“

Muž vypadal poněkud zaskočeně. Nadechl se, jako by chtěl něco říct, ale nedostal k tomu příležitost, protože v tu chvíli se přiřítíl strýček Ned.

„Sofie!“ vyhrkl. „Na co si to tady, kčertu, hraješ?“

Tvá teta je na umření, jak se o tebe bojí! Koukej se zvednout z té země a okamžitě poď sem!“

Sofia vstala. Dělalala, že si oklepává sukni od hlíny a listí, a přitom popošla blíž k číšníkovi. „Mám trochu vlastních peněz,“ špitla. „Ráda bych jí přispěla na léčení, kdyby bylo třeba.“

„Sofie!“ Strýček Ned ji popadl za paži a odtáhl ji od číšníka do patričné vzdálenosti. „Kde máš plášť?“

Sofia ukázala na zraněnou ženu.

„Pane na nebesích,“ zaúpěl strýček Ned a obrátil oči v sloup. Sofia se otrásla při představě, jakou scénu vyvolá její vysvětlení, jak naložila s oděvem, který si pouze vypůjčila od sestřenice Betty pod podmínkou, že na něj dá veliký pozor.

Strýček Ned si scénu zjevně také dovedl představit, protože zatímco Sofii vlekl z místa neštěstí, zamumlal si pod vousy: „To nemáš rozum, děvče?“

Oliver sledoval se zařatými pěstmi, jak muž bere slečnu Underwoodovou za paži a táhne ji pryč, jako by ji právě přistihl při spáchání zločinu. Jestli něco nenašel, pak to byli muži, kteří obraceli svou sílu a nadřazenost proti ženám. Zejména těm z vlastní rodiny.

Nebýt ještě vážněji zraněné ženy, která mu ležela přímo u nohou, rozběhl by se za slečnou Underwoodovou a řekl jejímu strýci hezky od plic, co si o něm myslí. Jenomže těžce zraněná žena tu *byla*, a potřebovala péči mnohem víc než ta, která po katastrofickém závěru večera dokázala odejít po svých.

Oliver soustředil svou pozornost na zraněnou, která mezitím přestala sténat. Nebylo jisté, zda je to dobré, nebo špatné znamení. Litoval, že nedokáže intuitivně vycítit, co by měl udělat, tak jak to podle všeho uměla slečna Underwoodová.

Klekla si a vzala popálenou ženu za ruku.

Jenomže slečna Underwoodová byla žena. Toho si začal být až příliš naléhavě vědom v kritické chvíli, kdy na něho trhlinou v její sukni vykouklo půvabné koleno.

Popálenou ženu by nejspíš příliš neuklidnilo, kdyby k ní poklekl a vzal ji za ruku, Oliver ale musel něco udělat. Rozhlédl se kolem sebe a zadíval se mihotavými, narudlými stíny do davu vířícího v dálce. Nechápal, kde ten zatracený doktor vězí a proč to vůbec Gilovi celé trvá tak dlouho.

Žena se pojednou křečovitě otřásla.

„Doktor tu bude za chvíli, slečno... slečno...“ Odmlčel se a zaskřípal zuby. Ani ho nenapadlo, aby se jí zeptal na jméno.

„Pagettová,“ vypravila ze sebe žena skřehotavým hlasem.

„Pagettová,“ zopakoval po ní Oliver a jen doufal, že to znělo konejšivě.

Žena znovu zasténala.

„Buďte statečná,“ nabádal ji Oliver. „Ještě chvíličku a doktor vám...“

„To je právě to,“ zanaříkala žena. „Já si žádného doktora nemůžu dovolit. Léčbu tady toho nezaplátím...“ Pohnula nohama a beznadějně mávla rukama. „Tolik peněz nemám.“

Slečna Underwoodová myslela i na tohle.

„S tím si nesmíte dělat starosti,“ těšil Oliver paní Pagettovou. „O zaplacení všech účtů za vaši léčbu se postarám. A taky vám zařídím ošetřovatelku. Na tak dlouho, jak jen bude třeba.“

„Vy?“ zamračila se na něho žena. „Proč byste to dělal?“

„Protože to je moje povinnost,“ odvětil Oliver.

## HLEDÁ SE VÉVODKYNĚ

„Je na mně a na městské radě, která dnešní událost uspořádala, abychom se o vás postarali. A,“ dodal po krátkém zamyšlení, „také o vaši rodinu, pokud nebudete moct pracovat a přispívat svým blízkým. Jakkoli dlouho.“

Žena zvolna zavrtěla hlavou. „Teď se vám to hezky mluví,“ povzdechla si. „Ale kdo vás poslechne?“

„Všichni,“ prohlásil Oliver s naprostou jistotou. „Protože já jsem předsedou rady.“

„Vy?“ Žena se na něho nevěřičně zahleděla.

## DRUHÁ KAPITOLA

„Říkáte, že onen muž je vikomt Norborough?“ zeptal se Oliver. „Víte to jistě?“

Perceval, jeho sekretář, otevřel pouzdro s dokumenty, které si přinesl do pracovny, prohrábl se jím a vytáhl útlou účetní knihu.

„Nájemci domu číslo šest v Theakstone Crescent,“ řekl a přidržel u záznamu prst, aby ho Oliver snáze našel, „jsou lord a lady Norboroughovi, jejich neteř slečna Underwoodová, rozličné služebnictvo, které si s sebou přivezli, a pes. Ubytovali se prvního června a nájemní smlouvu uzavřeli na tři měsíce.“

Oliver se opřel o opěradlo křesla a zamračeně si přehrával v hlavě, jak hrubě odvedl předešlého večera strýc svou hezkou mladou neteř z místa neštěstí, kde se obětavě snažila pomoci.

Rozčileně poklepal prstem do područky. Říkal si, že měl trvat na tom, aby dívka zůstala na místě, dokud ji neošetří lékař.

Jenomže doktor Cochrane měl stejně tolik práce s paní Pagettovou, že by mu na slečnu Underwoodovou nezbyl čas.

Na místě ovšem také padla zmínka o dívčině tetě. Ta nejspíš, jako téměř každá žena, dokázala ošetřit

škrábance a pohmožděniny, které slečna Underwoodová utrpěla během útěku před ohněm.

Oliver v to přinejmenším doufal.

„Co o těch Norboroughových víme, Percevale?“ zeptal se sekretáře.

„Jejich hlavní sídlo se nachází v Derbyshiru. Lady Norboroughová je nejstarší sestrou hraběte z Tadcasteru. Její –“

„Ne, ne, *to* jsem neměl na mysli,“ zakroutil Oliver hlavou. „Co víme o jejich vlastnostech? Zvycích, vztazích? Rodinné historii?“

„Podívám se na to, Výsosti,“ odvětil Perceval s klidnou tváří.

To Oliverovi stačilo. Věděl, že Perceval bude pátrat, dokud neodhalí to nejposlednější tajemství, které by snad manželská dvojice chtěla skrývat. Nějaký čas to ale potrvá. A kdo ví, co zatím musí slečna Underwoodová od svých příbuzných snášet.

„Není to nejhlavnější priorita, Percevale,“ řekl Oliver. „Vím, že máte plné ruce práce s vyšetřováním včerejšího neštěstí.“

Ten den už měli za sebou návštěvu místa požáru. Doufali, že za denního světla dokážou odhalit, co způsobilo explozi pečlivě připraveného ohňostroje.

Oliver sice nevěděl nic o střelném prachu a rozbuškách, ale muži, kteří podívanou připravovali, se v nich vyznali dokonale. Nicméně ani oni nechápali, co se mohlo tak katastrofálně zvrtnout.

„Nezachoval se žádný důkaz,“ pronesl jeden z nich pochmurně. „Zbyl jenom popel.“

„Důkaz?“ protáhl Oliver nevěřícně. „Chcete říct, že tady došlo ke zločinu?“

„K sabotáži,“ prohlásil další z mužů. „Musela to být sabotáž.“

„Nebo trestuhodná nedbalost,“ zamumlal Perceval tak tiše, aby ho neslyšel nikdo jiný než Oliver. „Případně opilství. Či neschopnost.“

Každopádně, ať už byla příčina jakákoli, Oliver se mohl spolehnout, že ji Perceval odhalí.

V danou chvíli už věděl, co musí sám udělat. „Navštívím slečnu Underwoodovou,“ sdělil Percevalovi. Neměl klid, dokud se na vlastní oči nepřesvědčí, že při včerejších událostech neutrpěla žádnou trvalejší újmu. A *nebylo* to tím, že byla hezká, jak se dalo soudit v záři hořícího lešení. Obdivoval statečnost, s níž se rozběhla k ženě, na které vzplanuly šaty, zatímco všichni ostatní sobecky a zbaběle utíkali pryč. A také jak soucitně poklekla na zem a vzala popálenou ženu za ruku. Nic nedbala na společenské postavení poraněné a zcela nesobecky jí věnovala svůj plášť. Zakryla paní Pagettové odhalené nohy, ovšem dala tak Oliverovi příležitost zahlédnout trhlinou v sukních svou vlastní hezky tvarovanou nožku.

Perceval schoval knihu zpátky do složky a vytáhl Oliverův diář. „Zítřka v pět máte mimořádné zasedání Výboru k oslavě uzavření míru s Francií,“ připomenul mu.

„A Marine View, kde je ubytovaná slečna Underwoodová, mám při cestě,“ zaradoval se Oliver. „Jako vždycky jste to vymyslel velice prakticky, Percevale. Stačí, když vyrazím o půl hodinky dřív.“

„Poznamenám si to, Výsosti,“ řekl Perceval a olízl hrot tužky.

„Vévoda z Theakstoneu,“ ohlásil Babbage ode dveří zpěvným hlasem.

„Vévoda z Theakstoneu? Víte to jistě?“ zamračila se na majordoma, kterého si přivezli s sebou



z domova, tetička Agnes. „Netušila jsem, že známe nějaké vévody. Nede? Známe toho vévodu?“

Strýček Ned na ni pohlédl přes noviny. „Theakstone? Eh, od něj máme přece najatý tenhle dům. Nejspíš jde kvůli nájmu nebo tak něco. Uvedte ho do pracovny, Babbage, vyřídím to s ním tam.“

Babbage si omluvně odkašlal a přešlápl z nohy na nohu. „Jeho Výsost mi dala na srozuměnou, že si přeje mluvit se slečnou Sofií, pane.“

Strýc Ned i tetička Agnes na ni nevěřicně vyvalili oči. Jako první se vzpamatoval strýček Ned. „Nesmysl!“ prohlásil rázně. „To musí být omyl. Sofia přece žádného vévodu nezná. Vždyť ji nespustíš z očí, Agnes, což? Kde by ho asi tak potkala?“

„Nikde,“ pravila tetička Agnes se skálopevnou jistotou. „Na to můžeš vzít jed.“

Stejně ujištění ovšem mohla dát strýčkovi sama Sofia, kdyby se obtěžoval se jí zeptat. Jenomže to nebyl jeho způsob. Sofia nebyla, jak rád zdůrazňoval, jeho neteř. Byla si jistá, že jí neupírá místo v domě. Jenom byl pevně přesvědčený, že výchova dítek ženského pohlaví je práce pro ženy. Přesně to prohlásil, sotva dorazila do sídla Nettleton Manor, uondaná, zlomená žalem a vyděšená, že ji pošlou zase o dům dál, k dalším cizím lidem. Tehdy poprvé se o ní strýček s tetičkou bavili, jako by ani nebyla přítomna v místnosti. V průběhu let se to stalo běžným zvykem, který Sofii přestal překvapovat.

Babbage si odkašlal, aby jim taktně připomněl, že nechávají vévodu vystát důlek v hale. Sofii ovšem připadalo absurdní, aby se po ní sháněl muž prohlašující se za vévodu. Pokud ji paměť neklamala, nikdy v životě se s žádným vévodou nesetkala.

„No dobře, tak ho tedy uvedte sem,“ zabručel

strýček Ned netrpělivě. „Musí to být nějaký omyl. Hádám, že se to rychle vyjasní. Eh, dobré ráno,“ řekl, odložil noviny a vstal, aby přivítal příchozího. Muž vstoupil rázným krokem, jako by mu to tam patřilo, což ovšem nebylo možné. Protože to nebyl žádný vévoda, ale číšník z pokaženého večera s ohňostrojem.

Číšník kývl hlavou směrem k strýci, pak zamířil přímo k Sofii. Jindy výhrůžně vyhlížející obočí měl starostlivě nakrčené.

„Ach, vaše oko,“ řekl a vztáhl ruku, jako by se chtěl dotknout Sofina monoklu, ale na poslední chvíli se zarazil. Nejspíš si uvědomil, že by to nebylo vhodné.

Sofia ale měla pocit, jako by ji skutečně pohladil, což v ní vyvolalo velice zvláštní pocity. Nevzpomínala si, kdy naposledy jí někdo věnoval láskyplnou péči. Nebo o ni projevil starost. Rozhodně to nebyla tetička Agnes. Když Sofii poprvé uviděla, oťrásla se odporem a dala jedné mladičké služebné za úkol, aby ji vysvlékla a vydrbala do čista. I potom si však od ní vždycky držela patřičný odstup.

„*Nezapomínej, že jsi urozeného původu,*“ opakovala Sofii. „*Ted' jsi v Anglii, tak se podle toho musíš chovat.*“

Nicméně předešlého večera, když viděla zničené šaty a všimla si, že chybí Bettyin plášť, vypálila na Sofii celý arzenál svých slovních zbraní. A dnes ráno, když se Sofia objevila u snídaně s monoklem na oku, ani ji nenapadlo, aby projevila soucit jako tento neznámý návštěvník. Jen si ztrápeně promnula vlastní čelo. „Úplně jako tvůj otec,“ zanaříkala. „Ten byl nejšťastnější, když vězel po krk v nějakých lumpárnách.“

Bylo to krutě nespravedlivé. Sofia se tak urputně snažila, aby se z ní stala řádná anglická mladá dáma,

až si o ní na deset mil od sídla Nettleton Manor každý myslel, že je k smrti nudná.

„Dostalo se vaší neteři,“ ozval se číšník přestrojený za vévodu, „od večera, kdy došlo k požáru, lékařského ošetření?“ Zjevně rozladěný se obrátil ke strýci.

„Má jenom pár modřin a škrábanců, nic víc,“ bránila se teta Agnes.

Na to se muž otočil k ní a povytáhl obočí způsobem, ze kterého by Sofii mrazilo, být určen jí.

Sofia byla na chvíli v pokušení povědět tetě Agnes, že se před tím výhružným obočím nemusí trást. Vypadalo sice hrozivě, ale zdobilo čelo pouhého číšníka. *Nikoli* vévody.

Jenomže se nestávalo často, aby se někdo postavil na její stranu proti strýčkovi s tetou. A tak zůstala Sofia zticha, zatímco se tetička Agnes rděla a koktala výmluvy.

„Doktor ji vídá pravidelně,“ soukala ze sebe teta. „Ostatně je tu ze zdravotních důvodů. Kvůli mořským koupelím.“

„Ze zdravotních důvodů?“ Z mužova hlasu čišelo takové opovržení, že by ho i Sofia dokázala považovat za vévodu. „Co tedy dělala venku v noci, když bylo tak chladno?“

„Sofiino chatrné zdraví je výmysl,“ vložil se do hovoru strýček Ned. „Tenhle náš výlet k moři spískal manželčin bratr, který jim cpe do hlavy spoustu nesmyslných nápadů.“

Sofia se začervenala a sklopila hlavu, protože strýček Ned byl pravdě blíž, než si sám uvědomoval. Pořád se cítila trochu provinile kvůli způsobu, jakým strýc Barty strýčka s tetičkou přiměl, aby ji sem vzali.

„Nejvíc ze všeho potřebuješ,“ řekl, když ji byl

naposledy navštívit, „vypadnout z těchto zatuchlých stojatých vod a poznat nové lidi. Vyraz do společnosti. Zajdi na pár plesů. Pak dostaneš barvu do tváří,“ předpovídal jí. A své sestře dal co proto, že Sofii zanedbává. Nakonec díky němu vyrazili do oblíbeného přímořského letoviska Burslem Bay, aby zkusili, jestli jí koupele v moři nevrátí chuť k jídlu. Potřebovala nabrat kila, která shodila přes zimu.

„Nebud' nespravedlivý, Nede,“ ozvala se teta Agnes. „Vždyť se chudák Sofia ztrácela před očima...“

Strýček Ned si odfrkl. „Ve snu by tě nenapadlo vyhodit takové peníze za dům u moře, nebýt tvého zlořečeného bratra a jeho řečí.“

„Ale je stejně tak jejím poručníkem jako já nebo ty, Nede. Má právo starat se o její dobro...“

Sofii začínalo být neskutečně trapně. Dost na tom, že o ní diskutují, jako by tam nebyla. Ale že tak činí před cizím člověkem, to bylo k nesnesení.

Údajný vévoda věnoval rozhádané dvojici další opovržlivý pohled, načež volným krokem došel k Sofii a posadil se do křesla vedle ní.

„Určitě vás zajímá, jak se vede paní Pagettové,“ řekl.

„Paní Pagettové?“ vypravila ze sebe Sofia přiškrčeným hlasem. Takhle zblízka si před číšníkem-vévodou připadala poněkud nejistě. Vyzařovala z něj obrovská sebejistota a energie.

Jako kdyby doopravdy byl vévodou.

„Té ženě, které jste přispěchala na pomoc, když jí začaly hořet šaty.“

„Ach, ano, děkuji! Jak je jí? Našli jste jí lékaře?“

„Ale no tak, Sofie,“ přerušila ji teta, kterou z hádky se strýčkem Nedem vytrhl Sofiin hlas a vědomí, že neteř vede konverzaci, nad kterou nemá dohled.

„Nezapomínej na slušné vychování. Prosím omluvte ji, Výsosti. Jistě si neuvědomuje, jak vás takové otázky musí obtěžovat.“

„Vůbec mě neobtěžují,“ řekl číšník-vévoda. „Jen vyjadřuje citlivý zájem a obavy o někoho, jehož nešťastná nehoda jí zjevně otrásla.“

Sofia rázem došla k závěru, že se jí muž zamlouvá, ať už je to číšník, vévoda, nebo někdo úplně jiný. Protože nikdo jiný, kromě strýčka Bartyho, pokud se někdy obtěžoval přijet na návštěvu, se jí nikdy nezastal, když ji teta kritizovala, rozhodně ne takto tváří v tvář. To za celá ta léta, kdy žila pod její střechou, nezažila. Lidé z okolí bez výjimky lady Norboroughovou litovali, když slyšeli, že se ujala osiřelé radeleosti svého nezvedeného mladšího bratra. A proročkovali, že bude mít plné ruce práce, než zkrátí plod skandálního svazku, do kterého se vrhl.

Když číšník, který se prohlašoval za vévodu, dokončil svůj proslov k tetě, obrátil se zpět k Sofii. „Na její léčbu dohlíží můj osobní lékař. Považoval za nejlepší poslat k ní domů ošetřovatelku, aby se o ni neustále starala. Sdělil mi, že její zranění nejsou tak vážná, jak se vám mohlo zdát vzhledem k vystoupení, jaké předvedla, když jí vzplály šaty. Největší škodu utrpěl její oděv a dolní část nohou, zejména pravá noha. Na obličejí má pár puchýřů a přišla o nějaké vlasy, ale prý jí dorostou.“

Sofia se otrásla. „Ach, to je hrůza. Chudinka. Díky bohu, že jste se k ní dostal tak rychle.“

Host zlehka pokrčil rameny, jinak roli, kterou sehrál v dramatu paní Pagettové, nekomentoval.

„Moc ráda bych...“ pokračovala Sofia. „Totiž, nemohla bych pro ni něco udělat?“

„Nemůžeš samozřejmě dělat nic, hlupáčku,“

ozvala se teta Agnes. „Nejsi doktor. Nechápu, jak ses k tak odporné záležitosti vůbec mohla připlést.“

To ovšem nechápala ani sama Sofia. Ale když předešlé noci usínala, vzpomněla si, jak tatínek vždycky říkal, že je kurážná holka. Skutečnost, že dneska si to už o ní nikdo nemyslel, pramenila nejspíš z hrozných okolností tatínkovy smrti. Když dorazila na Nettleton Manor, tolik se jí ulevilo z vidiny konečně nalezeného azylu, že dělala všechno pro to, aby sem zapadla. Trvalo několik let, než přestala mít strach, že ji nově nalezená rodina vyžene, pokud se jim znelíbí. Za tu dobu si ale stačila vytvořit železný zvyk chovat se s největší obezřetností.

Pořád ale chodila plavat a lezla po stromech, kdykoli měla jistotu, že se na to nepřijde. A včerejšího večera, když uviděla paní v tak nebezpečné situaci, nepromyslela na následky. Prostě se jí rozběhla na pomoc.

Vévoda se mezitím opět obrátil k tetě Agnes a zpražil ji pohledem. „Zdá se, že vaše neteř má velice soucitnou povahu, lady Norboroughová. Její zájem o to, co by mohla udělat, však jistě nepřesahuje návštěvu, kdy by zraněné poskytla útěchu, či něco podobného.“ Otočil se zpět k Sofii. „Nemám pravdu?“ zeptal se.

„Tedy, ne...“, vypravila ze sebe Sofia. „Totiž, k návštěvě bych určitě nedostala svolení,“ řekla s lítostí v hlase a vrhla úzkostný pohled tetiným směrem. Návštěvy u lidí z nižších tříd patřily k věcem, kterým se podle ní Sofia měla stůj co stůj vyhýbat vzhledem k tomu, s jakou společností se stýkala ve svém útlém věku. „Ale napadlo mě, jestli bych nemohla přispět, finančně, na její léčbu.“

„Tak moment...“, zaprotestoval tentokrát strýček Ned.

„Vaší neteři takový návrh slouží ke cti,“ řekl vévoda. „Nicméně v tomto případě, slečno Underwoodová,“ pronesl k Sofii mírnějším tónem, „bude léčba paní Pagettové účtována radě, která událost zorganizovala. Nesla koneckonců odpovědnost za bezpečnost všech, kdo se zúčastnili večere i ohňostroje. O tom není pochyb, bez ohledu na to, co způsobilo, že dvě třetiny ohňostroje nevzplály postupně, ale naráz.“

Vstal a mlčky se zahleděl na strýce s tetou způsobem, který jim na okamžik nedovolil ani vydechnout.

„Zítřa vás navštívím, abych vaši neteř vzal na projížďku v kočáře. Buďte připravená,“ obrátil se k Sofii. „Ve tři.“

## TŘETÍ KAPITOLA

Už podruhé během uplynulých dvou dnů zastavil Oliver s lehkým sportovním vozem před domem slečny Underwoodové. Sám nedokázal pochopit, proč mění svůj nabitý program, aby do něj vtěsnal schůzku s ní. Když ji šel navštívit předešlého dne, bylo jeho jediným úmyslem přesvědčit se, že se řádně zotavuje z nešťastného vyústění ohňostroje. Rozhodně ji nehodlal zvat na vyjížďku.

Jenomže pak byl svědkem, jak prezíravě o ní její strýc s tetou mluví. Vzhledem k odvaze, jakou projevila, když přispěchala na pomoc paní Pagettové, to bylo velice nespravedlivé.

Oliverovi se nelíbilo ani to, jak hrubě onoho nešťastného večera odvedl strýc dívku domů.

S velkou nelibostí pak sledoval, jak strýc i teta slečnu Underwoodovou plísňí za chování, které sám považoval za soucitné a laskavé.

Právě proto ji pozval na druhý den na vyjížďku – dával jí tím příležitost uniknout z jejich nepřejícné společnosti a mohl si s ní v klidu promluvit. O paní Pagettové.

Nemělo to nic společného s tím, jak přitažlivá mu připadala, když ji uviděl sedět v přijímacím pokoji zalitým sluncem. Neustále se setkával s tucty hezkých dívek. Slečna Underwoodová nebyla nijak



výjimečná, ačkoli popravdě řečeno dával přednost štíhlým brunetkám s hnědýma očima, jako byla ona. Také si musel přiznat, že když uviděl přes potrhané sukně její nohy, silně to zapůsobilo na živočišnější část jeho já. Nehrozilo však, že by v něm začal klíčit nezdravý zájem o ni, tím si byl jist.

Vlastně očekával, že než ji proveze městem a po nábřeží, určitě odhalí nějaké vady na jejím charakteru, díky nimž ji bude moct pustit z hlavy coby pouhý předmět pomíjivého zájmu.

Hodil opratě lokajovi a odhodlaně semkl rty. Dívka, kterou potkal při ohňostroji, stejně nejspíš existovala jen v jeho představách. Stvoření usazené v tetiččině přijímacím pokoji se jí rozhodně příliš nepodobalo – s tou svou přehnanou zdvořilostí a okázalou slečnickovskou nevinností. I když s ní mluvil z očí do očí, měl pocit, jako by se chtěla propadnout do polstrování křesla a zmizet. Kdyby *tuhle* slečnu Underwoodovou potkal na plese nebo někde na večeři, nevěnoval by jí ani myšlenku. Rozhodně by neusínal se vzpomínkou, jak klečí na zemi u paní Pagettové a drží ji za ruku. Ani by se mu nezdálo, jak pokleká vedle ní a podléhá pokušení vklouznout rukou do trhliny v jejích sukních, aby v dlani ucítil hedvábně hebké lýtko.

Vystoupal po schodech ke vstupním dveřím a zabouchal. Jeho cílem bylo zbavit se během odpoledne fascinace slečnou Underwoodovou, která mu nešikovně narušovala zaběhnutý režim. Potom se bude moct klidně vrátit ke svým povinnostem, při jejichž plnění se zásadně řídil smyslem pro čest a zdravým rozumem.

Nikoli emoce ani touhou.

„Už je tu!“ Tetička Agnes divže neskákala radostí. Celé dopoledne přemýšlela, co si vezme na sebe. Mít

čas, vyrazila by do města a pořídila si zbrusu nový cestovní úbor a čepec. „Ach!“ spráskla ruce. „Dorazil v úplně nemožném voze. Do toho se obě sotva vejdem. Doufám, že tě nehodlá...“ Zprudka se otočila a podívala se na Sofii přimhouřenýma očima. „Je naprosto nevhodné vyjet si sama se svobodným džentlmenem, který není tvým příbuzným.“

„V tom případě byste ho o tom měla informovat, až vstoupí,“ řekla Sofia a měla co dělat, aby se nesmála.

„Nebuď směšná!“ napomenula ji teta. „Jako by se mu to muselo říkat. Nejspíš si vyjížďku rozmyslel, v tom to bude,“ řekla a hnala se k zrcadlu, aby si načechrala vlasy. „Aspoň že má dost slušnosti a přišel nám to sdělit osobně.“ Sklesla na pohovku a naaranžovala si sukně zlomek okamžiku před tím, než Babage přišel hosta ohlásit.

Vévoda napochodoval do místnosti, sotva majordomus domluvil. Pohlédl na Sofii, vedle které trůnil na pohovce její psík Sněhurka s čenicem u ní na klíně. „Dobré odpoledne, dámy,“ pozdravil Oliver a oběma se uklonil. „Vy nejste připravená?“ Vyslal k Sofii poněkud podrážděný pohled. „Stanovil jsem třetí hodinu a nechci nechat koně stát.“

„Ach, ale my myslely, že jste si to rozmyslel,“ pravila teta Agnes.

Vévoda se k ní prudce otočil. „Proč byste si něco takového měly myslet?“ zeptal se. „V takovém případě bych vám ostatně poslal vzkaz. Nuže?“ Obrátil se zase k Sofii.

„Jenom na sebe hodím pelerínu a čepec,“ řekla Sofia. Hleděla mu upřeně do očí a dělala, že nevnímá tetu, která se usilovně, leč marně snažila upoutat její pozornost. Pokud jí chtěla zakázat, aby si s vévodou

vyjela bez doprovodu, měla to říct *jemu* ve chvíli, kdy vyjížďku navrhl. Sofia ještě nikdy nedostala pozvání na vyjížďku s džentlmenem, který nebyl jejím příbuzným, a rozhodně si takovou skvostnou příležitost nehodlala nechat ujít. Vždyť sama sobě slíbila, když strýček Ned konečně svolil, že se pojedou k moři, že si výlet co nejlíp užije. A přestane žít v minulosti.

„Tak si tedy pospěšte,“ pravil její osvoboditel. Díky němu ji čekala zhruba hodina strávená bez teičky a strýčka.

Sofia spěchala do haly, kde přes sebe přehodila pelerínu a nasadila si čepce. Sněhurka, která si toto chování své paničky vyložila jako předeheru k procházce, kolem ní obíhala v kruzích, takže o ni vévoda div nezakopl, když také sešel dolů.

„Pojď sem, Sněhurko,“ zavolala Sofia, sklonila se a vzala psíka do náruče. „Nebude vám vadit, když ji vezmu s sebou, vidíte?“ Až opožděně ji napadlo, že vévoda možná nestojí o to, aby se dámě, kterou hodlá vyvézt ve svém elegantním kočáře do města, rozvalovalo na klíně zvíře pochybného původu. Tím spíš, že ta dáma má na oku nepřehlédnutelný monokl.

Vévoda pohlédl na kroucí se chumáč srsti v Sofi-ně náruči a pak se jí zahleděl do tváře, jako by se jeho myšlenky ubíraly stejnou cestou, kterou si v hlavě právě prošla Sofia. „Vůbec ne,“ pravil s chladnou zdvořilostí. „Ačkoli nechtělo by se to stvoření radši projít? S lokajem?“

„Ne, vezmu Sněhurku potom proběhnout,“ přešla Sofia ledabyle jeho narážku. „Vyjížďka je pro ni jen takový bonbónek navíc. Miluje cesty kočárem.“

„Neříkejte,“ pronesl vévoda suše a vrhl na Bab-bage takový pohled, že majordomus rychle vyrazil z místa, aby jim otevřel dveře.